

Cuprins

Introducere	7
Capitolul 1 - Paula, sora lui Hitler.....	13
Capitolul 2 - Hitler și surorile Braun.....	21
Capitolul 3 - Admiratoarele lui Hitler	36
Capitolul 4 - Vulturul și porumbița. Walkiriile lui Hitler	54
Capitolul 5 - Hitler și prințesa evreică	111
Capitolul 6 - Ochii și urechile lui Adolf. Spionaj pentru Hitler	125
Capitolul 7 - Nevestele SS	147
Capitolul 8 - Femeile, dincolo de sârma ghimpată.....	157
Capitolul 9 - Un monstru e adus la judecată.....	175
Capitolul 10 - Traiul cu Reichul.....	189
Capitolul 11 - Să crești sub Hitler	217
Capitolul 12 - Luând atitudine	231
Capitolul 13 - Vulturi și porumbițe. BDM.....	245

Capitolul 14 - Să le îngroși rândurile.....	258
Capitolul 15 - Femeile aducătoare de moarte	267
Capitolul 16 - Copiii-soldați	280
Concluzie	289
Bibliografie	293
Resurse	294

Introducere

Într-o carte mai veche, *Femeile naziste* (Arcturus, 2014), începusem să analizez ce era în spatele imaginii de vitrină a femeilor Germaniei Naziste: adoratoare ale acoliților lui Adolf Hitler, falsul Mântuitor, lucrătoare fanatică și nemiloasă în lagărele de concentrare sau funcționare fără suflet, care puneau umărul la procesul de ucidere în masă.

În această carte sap mai adânc, ca să dezvălui diversitatea personalităților care au trăit într-unul dintre cele mai barbare regimuri politice din istorie.

Am descoperit un interviu extrem de rar cu Paula, sora lui Hitler, dat de aceasta serviciilor secrete americane la un an după terminarea războiului și în care ea zugrăvește un tablou idilic al propriei copilării. Își amintește că fratele ei era „vesel”, dar mereu pus pe harță, un bărbat „care transmitea bunătate prin toți porii”. Totuși, Paula nu realizează că descrierea fericirii din cămin nu se potrivește cu mărturisirea că fusese, nu o dată, supusă temperamentului violent al fratelui ei, simțindu-i „mâna prea slobodă”.

Mai aduc în atenție o seamă de interviuri rare care, din câte știu, nu au mai fost publicate, cu Gretl, sora Evei Braun, și cu verișoara lor, Gertrude Weisker, extrem de grăitoare în privința relației dintre Hitler și amanta sa.

Inexplicabila fascinație pe care le-o provoca Hitler femeilor este scoasă în evidență prin citate scurte din zecile de scrisori scrise de adepții săi, de la începuturile partidului și până în ultimele zile ale regimului nazist. Aceste evocări demonstrează că multe dintre admiratoarele sale cele mai înfocate au văzut în el „bărbatul puternic” de care Germania avea nevoie în vremuri de instabilitate politică, dar și că au investit în el speranțe și foarte multe prejudecăți.

În Capitolul 4, mă opresc asupra personalităților contrastante a două femei nemaipomenite, piloții de încercare Hanna Reitsch și Melitta von Stauffenberg. Fiecare a primit Crucea de Fier și a devenit simbol al noii Germanii, dar în timp ce Hanna a ales să meargă pe mâna regimului, Melitta ura dictatura pe care familia soțului ei a încercat să o dărâme. Considera munca sa pentru Luftwaffe o misiune de salvare a vieților altor piloți.

La fel de fermecătoare era și Prințesa Stephanie von Hohenlohe-Waldenburg-Schillingsfürst, o aristocrată austriacă și confidentă a Führerului, care a ajuns un pion incontornabil pe eșichierul șubred al diplomației înjghebate de Hitler înainte de război. Rolul ei este cu atât mai remarcabil, cu cât era evreică, iar Hitler știa acest lucru.

Prințesa Stephanie era dintre aceia ale căror activități făceau deliciul presei în anii interbelici, însă existau multe femei care munceau pe brânci și pe ascuns împotriva regimului. Una dintre ele a fost romanciera Hildegard Kuhn, care s-a întors în Germania în 1940, nu înainte de a-și însena propria moarte, ca să poată scrie despre viața sub dictatură, trăind-o pe propria piele.

De cealaltă parte a baricadei, stăteau femeile dedicate, de bunăvoie, cauzei naziste, precum Annette Wagner,

Paula, sora lui Hitler

Jurnalul Paulei, sora lui Hitler, sprijină versiunea general acceptată a primilor ani de viață ai dictatorului, în cursul cărora ar fi suferit de pe urma brutalității unui tată prea autoritar, dar a și primit mângâiere de la mama blândă și iubitoare.

Cu toate acestea, mărturiile ei despre interesul extraordinar al lui Hitler în subiecte academice se contrazic cu cele ale profesorilor lui, care i-au deplâns anemicele rezultate la învățătură. Își descrie fratele ca pe un copil vesel, dar se contrazice atunci când spune că tot el o lovea, cu o mână prea slobodă.

Jurnalul Paulei pune sub semnul întrebării spovedaniile mai târzii ale lui Hitler despre viața pe străzile Vienei și nopțile petrecute pe podelele șandramalelor, deoarece ea nu ține ascuns că el chiar a fost beneficiarul unei mici pensii de urmaș, care i-a permis un trai decent pentru acea vreme.

Descrierea fratelui ei ca pe un om radiind de bună-tate este, fără îndoială, evocarea cea mai îndepărtată de adevăr, dar acest lucru nu înseamnă că mărturiile sale sunt pe de-a-ntregul mincinoase. Poate că sora iubitoare, Paula, pur și simplu nu a putut vedea monstrul în care s-a transformat Adolf, fratele ei.

Farsa notorie care s-a încetățenit sub numele de „Jurnalul lui Hitler” a continuat în anii ’80 și i-a făcut pe istorici să reacționeze cu scepticism la orice anunț despre descoperirea vreunui jurnal scris de mâna câte unui nazist proeminent, mai ales dintre apropiații lui Hitler. Deși s-a crezut că fusese scris chiar de Führer, „Jurnalul lui Hitler” fusese, de fapt, măsluit de ilustratorul Konrad Kujau, între anii 1981 și 1983. În 1983, a fost cumpărat de revista *Stern*, iar drepturile de publicare au mai fost vândute, dar nu cu titlu de exclusivitate, ziarului britanic *Sunday Times*. Înșelătoria a fost demascată târziu, când jurnalul a fost supus unei examinări grafoscopice serioase, dar reputațiile câtorva cercetători științifici de renume și ale unor edituri cunoscute fuseseră deja compromise.

În schimb, recent descoperitul jurnal al Paulei, sora lui Hitler, s-a dovedit a fi autentic, după cum susțin dr. Timothy Ryback, directorul Institutului Obersalzberg de Istorie Contemporană, și scriitorul Florian Beierl. Jurnalul ei surprinde experiențe nu de puține ori traumatice din copilăria micuților Hitler, din cauza brutalității tatălui lor, Alois, care i-au marcat pe fragedul Adolf și pe frații lui vitregi, Angela și Alois junior.

Paula a început să-și aștearnă gândurile pe hârtie când avea opt ani, iar Adolf avea 15. Firea lui năbădăioasă ieșise deja la iveală, adesea împotriva surioarei lui, pe care se înfuria la cea mai mică provocare. Paula se plângea că o lovea rău, cu mâna lui „prea slobodă”, dar tot ea îi căuta scuze, copleșită de frica reîntâlnirii cu abuzivul frate. Ea mai descrie bătăile primite de la tatăl Alois,

Capitolul 3

Admiratoarele lui Hitler

Cu siguranță, nu înfățișarea lui Hitler le înnebunea pe admiratoarele sale, el era aproape opusul idealului de blond arian lansat de Partidul Nazist. Totuși, erau și tinere isterice care scormoneau după pietrele pe care el călcase, ca să le păstreze ca suvenir.

Poate că inspirate de încrederea de nezdruncinat pe care o transmitea celor din jur, multe femei l-au văzut ca pe un al doilea Mântuitor, bărbatul care nu numai că va schimba din temelii viața germanilor sărăciți și umiliți, dar se va îngriji și de bunăstarea fiecăruia dintre ei. Dictatorul a primit mii de scrisori de la admiratoarele sale, unele chiar fără perdea, ca să nu mai vorbim de darurile de tot felul.

Dar adulația risipită fără noimă nu și-a găsit răspuns în vreo dovadă de altruism sau de prefacere economică, deși fuseseră promise. Să fi fost felul în care Hitler se prezenta public - celibatarul convins și de neatins, îndrăgostit doar de Germania - de vină pentru șarmul său irezistibil? Sau poate era felul în care a reușit să intre în sufletul fiecărui om care-l asculta?

După Henry Kissinger, poate că era vorba doar despre efectul puterii, cel mai strașnic afrodisiac. Când norocul lui

Hitler a început să pălească, torentul de scrisori s-a transformat în picături de ploaie.

Contrar părerilor la modă, succesul electoral al lui Hitler nu s-a datorat alegătoarelor sale. La scrutinul prezidențial din martie 1932, când naziștii au obținut cele mai multe voturi, doar un sfert dintre femeile care s-au și prezentat la urne l-au susținut pe Hitler, de două ori mai multe votându-l pe Hindenburg. În luna septembrie a anului precedent, femeile votaseră covârșitor pentru partidele național-conservatoare, în detrimentul Partidului Nazist, care obținuseră trei milioane de voturi feminine, adică jumătate din voturile exprimate de susținătorii lor de sex masculin.

Incontestabil este, însă, că victoria lui Hitler s-a datorat sprijinului substanțial din partea femeilor, în primii ani ai deceniului al patrulea din secolul trecut. Zeci de mii de femei își ieșeau din minți, scăldate în extaz, ca niște școlărițe, ori de câte ori el avea vreo apariție publică. Cele bogate își luau în serios rolul de mecena, pompând bani în partid și netezindu-i calea spre marii bancheri și industriași ai vremii. Sprijinul lor le domolea groaza acelor care se simțeau forțați să voteze cu naziștii, în fața perspectivei de a trăi sub comunism sau în anarhie.

Fiind înconjurat de tinere atrăgătoare, dintre care unele erau bogate și umblate prin lume, Hitler a devenit, dintr-un dur, un om frecventabil. Femeile i-au creat aura cuiva vrednic de stimă, l-au făcut să pară mai puțin amenințător decât era în anii '20, când îi mergea buhul de agitator de berărie, înfipt în nădragi bavarezi cu bretele și fluturând biciușca. Dacă nemțoaicele și austriecele și-ar fi

căderea psihică prin faptul că-i fusese provocată de „acea care l-au condus, l-au ademenit, l-au orientat greșit și cu intenții criminale, dezinformându-l”. Nu vom ști ce-a fost în mintea Hannei, dar putea la fel de bine să vorbească pentru sine, apărarea fiind, chiar și involuntar, valabilă în cazul propriei loialități nechibzuite.

E vorba de loialitate

Curajul trupesc al Hannei este de netăgăduit, iar faptele ei de vitejie sunt demne de a fi comemorate, însă egoismul și ambiția au condus-o către negarea naturii criminale a regimului pe care l-a slujit de bunăvoie, chiar și după ce s-a confruntat cu dovezile grăitoare. Îi trebuia mult mai multă putere de caracter decât avea, ca să accepte că Führerul, pe care l-a idolatrizat, a trădat-o și pe ea, ca pe toți ceilalți.

Le-a promis acelora care au capturat-o că va spune adevărul despre Hitler, „cel vinovat de incompetență criminală”, dar când americanii au organizat o conferință de presă, ea și-a luat cuvântul înapoi, căzând într-un bocet dureros după regimul pe care l-a slujit cu credință, jurând că ar face-o din nou, dacă ar mai avea ocazia.

La propria audiere de „curățare de nazism”, a putut să prezinte câțiva martori extrem de credibili, cunoscuți pe atunci sub numele de *Persilscheine* (așa cum detergentul Persil spăla rufe, *Persilscheine* curăța trecutul unui nazist). Hanna a fost descrisă ca o sfântă, însă mărturia care a convins tribunalul că nu avusese niciun fel de orientare politică venea din partea unui pilot evreu, dr. Joachim Kuttner, care scăpase de lagăr datorită eforturilor Hannei

de a-i găsi de muncă în străinătate. Se întâmpla pe la mijlocul anilor '30, pe vremea când, încă, nici ea nu-și punea viața în pericol făcând acest lucru. Totuși, Kuttner simțea că-i datora viața și era fericit să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a o ajuta după război.

Până la urmă, trecând de anul în care a fost ținută prizonieră, Hanna și-a scris memoriile, profitând de ocazie pentru a se lepăda public de răspunderea unei munci în slujba regimului și pentru a dezminți, încă o dată, că ar fi știut ceva despre crimele sale. În același timp, concepția ei despre loialitate îi cerea să rămână fidelă nazismului și era mândră de acest lucru. Astfel, a ciuntit adevărul cât să încapă într-o istorie bine revizuită a celui de-al Treilea Reich și să se prezinte pe sine drept o ingenuă neînregistrată, o idealistă și o martiră, pentru care datoria, onoarea și loialitatea erau mai presus de orice.

Și Melitta crezuse că loialitatea era o virtute de căpătâi. La fel ca Hanna, îi fusese loială Germaniei, dar, spre deosebire de rivala ei, a rămas credincioasă valorilor unei Germanii vechi, tradiționaliste, și nu idealurilor unui regim corupt. Mai presus de orice, i-a fost loială familiei în care s-a căsătorit, riscându-și viața, de nenumărate ori, ca să le ducă mâncare și vești despre lumea din afara lagărului Buchenwald, sfârșind tragic într-o ultimă încercare disperată de a-și vedea soțul, înainte de a fi executat.

Tăria de caracter a Melittei von Stauffenberg a fost doar un aspect al personalității sale remarcabile, care a deosebit-o de Hanna Reitsch.

Getty

O membră a BDM, exemplu al idealului nazist de frumusețe feminină, fotografiată în 1937 de Max Ehlert, fotograf oficial de război al Companiei pentru Propaganda Forțelor Armate (PK). *Bund Deutscher Mädel* - Liga Fetelor Germane - era aripa de fete a Tineretului Hitlerist, membrele sale fiind îndoctrinate cu valorile naziste care le vor ajuta să devină soții, mame și gospodine credincioase.

Getty

Suntem în anul 1934. O tânără mamă se bucură de atenție, în timp ce-și plimbă copiii prin Berlin, într-un cărucior decorat cu svastici. În 1871, arheologul german Heinrich Schliemann descoperise ornamente asemănătoare svasticii pe vase de lut, în locul despre care se credea că fusese vechea Troie. În curând, svastica a ajuns un simbol aducător de noroc în Occident, dar extremiștii germani, dornici să-și redefiniească identitatea națională în secolul XX, i-au pervertit semnificația și au folosit-o ca simbol nazist. S-a ajuns, de fapt, la o versiune fascistă a mănunchiului „secera și ciocanul”. Svastica apărea în toate fotografiile propagandiste și în afișele celui de-al Treilea Reich și este folosită până astăzi ca simbol care stârnește teama.

Getty

Interpretând un rol în demonstrația publică de putere, școlărițele dintr-o clasă primară întind la unison brațele în salutul nazist, pentru poză, onorând un batalion de luptători SA care trecea în pas de marș prin fața lor (1940). Având un rol principal în spectacol, fetele și femeile erau obligate să poarte straie populare germane, cu părul strâns în codițe sau în cocuri, încălțate în pantofi fără toc. Oricine s-ar fi încruntat în fața machiajului ori a pantalonilor de damă, a părului vopsit sau a fumatului în public. Naziștii le-au îndepărtat aproape complet pe femei din posturile de răspundere pe care le ocupaseră în timpul Republicii de la Weimar, însă Joseph Goebbels, ministrul Propagandei, nu a recunoscut niciodată acest lucru. Dimpotrivă, declara: „Misiunea femeilor este să fie frumoase și să aducă pe lume copii.”

Getty

Nunta opulentă a Mariannei Schönmann, fiica sopranei de operă Maria Petzl, 1937. Mireasa este înconjurată de invitați din înalta societate a orașului München și de cercul intim al lui Hitler. Eva Braun este a patra din stânga, pe rândul al doilea, iar Gretl, sora ei, stă în genunchi, pe podea, în dreapta fericitului cuplu. Adolf Hitler nu pare în apele lui, stă chiar în spatele ei. Grupul îi include și pe: Heinrich Hoffmann, fotograful lui Hitler (bărbatul solid din stânga fotografiei), Theo Morrell, medicul lui Hitler (fața îi este parțial blocată de altcineva, în mijlocul fotografiei), și iluzionistul Helmut Schreiber (în stânga lui Hitler, căruia îi dădea adeseori sfaturi).